

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. II.

Den 1. Marts 1872.

Pris: 6 Sk. pr. Eapl.

Vor Religion er af Gud, ei af Mennesker.

Tale af Eldste John Taylor i Salt Lake City
den 17de Decbr. 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Idet jeg fremstiller mig for Eder her i denne Estermiddag, sører jeg, som ved alle lignende Leiligheder, Nødvendigheden af at have Guds Aands Veiledning. De Sidste-Dages Hellige som et Folk troe fuldt og fast paa den Almægtiges Bistand, og hvadenten vi tale eller høre, stole vi ubetinget derpaa. Vi vide, at Gud er os nær, at vi staae under hans Varetægt, at vi ere hans Børn og behøve hans Hjælp og hans Aand til at lede os fremad paa Sandhedens Sti. Denne Henseende saavel som i flere andre adstille vi os storligen fra alle andre Folk i denne Generation.

Vi ere udgangne fra Nationerne, fordi vi troede paa Abenbaring fra Gud i denne vor Tid, og fordi vi troede derpaa, ere vi samlede i disse Dale. Vi ere komne hid, ikke for at gjøre vor egen Billie, men vor himmelske Faders Billie;

ikke for at tilfredsstille vor egen Altraa, men for at vandre paa den Wei, han vil foretrive os baade i aandelig og ti-melig Henseende, baade med Hensyn til Ting, der vedtore denne Verden, og Ting, der henhøre til Evigheden, og derfor er det, vi føle og erkjende vor Afhængighed af den Almægtige. Vi føle ligesom den gamle Apostel Fordum, der sagde: „i ham leve og røres og ere vi, og vi ere hans Slægt;“ alle Livets Guder have vi ham at takke for. Vor Religion udspringer fra ham; hvis den ikke det gjorde, havde vi ingen, thi den er ikke grundet paa noget Princip, som var i Verden, da den først blev aabenbaret. Hvis han ikke havde aabenbaret sin Billie, og hvis vi ikke havde troet derpaa, vilde vi ikke have været her i denne Dag.

Vi have ei annammet vor Religion af Mennesker, vi have ei lært den ved et

theologisk Fakultet eller hos nogen af Selsterne. Vi ere ikke oplært eller opdragne i noget af Nutidens religiose Systemer; den Religion, vi have annammet, er „ikke af Mennesker og ikke ved noget Menneske, men ved Jesum Kristum og Gud Fader.“ Saaledes ere vore religiose Begreber, og hvilis disse ere sejagtige, da er vor Religion et Hjernehind og af intet som helst Værd. Vi have intet Slægtstab, Frændestab eller Fællestab med nogen Sekt paa hele Jorden; dersor kan Ingen sige, at vi have laant vore Principer af dem. Vi have ikke adopteret hverken Sokrates', Muhameds, Paines, Luthers eller Hinduernes Menninger; ei heller have vi taget Noget fra de Romersk-Katholske, de Græsk-Katholske, de Episcopale, Knor, Calvin, Whitfield, Wesley, Campbell, Miller eller nogensomhelst; vor Religion er heel og holden fra Gud, og dersor give vi ham og ikke noget Menneske Tak og Øre for samme.

I politisk Henseende er det just ligedan. Der er nedlagt i ethvert Menneskes Bryst et Begreb om hvad der er ret; det er plantet der af Gud, og det staer ikke i noget Menneskes Magt at oprykke det. Hvor dette Begreb er kommen til sin Ret, hvor det ikke er blevet paavirket af uædle Folkeser, saasom Altraa efter Magt og Rigdom, har det altid inspireret Folk til at handle overensstemmende med Sandhed og Ret i alle Nationer og i enhver Tidsalder, hvad Babylonierne, Persernes, Grækerne, Romernes og nyere Nationers Historie tilfulde beviser. En Folksel af Ret og Sandhed er nedlagt i ethvert Menneskes Bryst i Verden, og Mænd af Retskaffenhed, Dyd og Øre ere altid komne til de samme Slutninger som vi.

Grundlæggerne af den amerikanske Statsbygning vare besjælede af de samme

Principer og Ideer som de Sidste-Dages Hellige; de erklarede aabent og frit for al Verden, at „alle Mennesker ere fribaarne og have lige stor Ret til Nydelsen af Liv, Frihed og Lykkelighed.

Grundlæggerne af den franske Republik afgave omrent paa samme Tid næsten ordret den samme Erklæring. Det er Bruddet paa Menneskets naturlige Rettigheder, som har besudlet Jorden med Blod til enhver Tid.

De samme Principer blev ogsaa forlyndte af Joseph Smith. Han troede paa dem; det samme gjor vi. Han haardhævede Menneskets Ret til at tænke, tale og handle frit, men ikke til at forulempe sin Næste eller kranke hans Rettigheder, Religion eller Principer. Saaledes betragte ogsaa vi Sagen. Gud har nedlagt disse ødle Folkeser i vort Bryst, og de ville blive der evindeligen, thi de ere udsprungne fra Gud selv. Han er ikke karrig eller selterist i sine Anstuelser, „thi han lader sin Sol op-gaae over Onde og Gode og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige.“ Vi ere visselegien ikke de Fremmede, som ere komne herop iblandt os, Tak skyldige for disse Principer, men Gud har nedlagt dem i vort Indre, og de ville voxe og udbrede sig meer og meer, og vort høieste Ønske er, at de Grundsatninger, som besjælede de Mænd, der forfattede den amerikanske Grundlov, maae komme til deres Ret overallt paa denne Klode, indtil alle Mennesker blive frie.

Det er dette, vi kæmpe for, det er dette, man bryder Staven over os for i denne Dag, ja de saakaldte Republikanere og Demokrater ere lige gode i dette Stykke. Ikke destominstre have vi holdt fast ved disse Principer og kæmpe for den fremdeles. Findes der Folk iblandt os, hvilis Religion vi ansee for vildfarende? Ganse vist, men lad dem dyrke og tilbede

deres Gud, som dem tykkes bedst. Lad dem prædike, synge og bede saameget de lyste; deres Gud synes i ethvert Fald at være døv og hører dem ikke. Lad dem leve, som de ønske, men lad os være i Fred. De maae gjerne raabe til deres Gud, indtil deres Strube revner, det er os uden Forskjel. Vi bryde os ikke det mindste om deres Meninger eller Læresætninger; vi have opgivet deres taabellige Anstuelser og skinhellige Stilke for længe siden. Om de selv ønske at fortætte, nuvel for os gjerne, men formeen ikke os vor Ret.

Vi takke Gud for de Goder, vi nyde, og hvad enten de Forenede Stater vide det eller ikke, ere de et højere Væsen Takhylige for disse rene, hellige, patriotiske, frisindede Ideer, som besjælede deres vise og oplystie Statsmænd i Fortiden, og som besjæle nogle af vores ørlige Politikere endnu. Men Gud har ikke det mindste at staske med Fordævelsen, Skinhelligheden og Hykleriet, som eksisterer i vor Tid, det være sig i Religionen eller Politiken. Han er ikke Ophav dertil, det stammer her nedenfra, fra Lognens Farer. Intet godt Menneske vil prove paa at undertrykke de Gode, de Nene, de Dydige, og vil heller ikke lade sig bruge som Redstab for Andre i dette Viemed.

Vi stræbe at erhverve os det, som vil ophøie, forædle og luttre Menneskeheden. Vi sige til alle Andre: lad os i Fred; else Eders Tro, forsvar Eders Tyranni, værn om Eders Fordævelse, og syd Eder ved Usandheden, men lad blot os i Fred. Det er alt hvad vi forlange, og vi vilde vide at forstaffe os det, thi Retsærdighed, Sandhed og Dyd vil seire; men Ondstab, Bildfarelse og Tyranni skal engang ligge i Stovet. Zion vil hæve sig i Triumf og Vælde, men hennes Fjender skulle faae Lon som forsyldt.

De Ugudelige sympathisere med os! Vi forlange ikke Eders Sympathi; behold den for Eder selv. I ville rense os! Med hvad? Med Eders Hoeragtighed, som I have indført lige midt iblandt os! Med Eders Drunkenstab, Eders Spillehelveder og Eders Bederstyggeligheder, som I have indført i vort stille og fredelige Samfund, og i hvilket I erholde Understøttelse og Hjælp af Unionens Embedsmænd! Det er Miderne, de bruge til Utahfolket „Forædling“. „Min Sjæl, kom ikke i deres hemmelige Raad, min Ære, foreen Dig ikke med deres Forsamlinger!“

Tale om, at vore Damer skulle omgaaes med disse Glendige! Nei aldrig! aldrig! Vore Damer ville ikke omgaaes Stjøger; de ere af et andet Stof! de ere besjælede af ganske andre Følelser, Motiver og Begreber; de ville aldrig nedværdige sig saa dybt. Foer Eders Raaddenhed hen i Eders egne Huler og sol Eder deri, saameget I have Lyst til, men vi ville ikke have noget med den at staske. Behold Eders Medhylt hos Eder selv tilligemed al Eders Fordævelse, og jeg haaber, at mine Søstre her, baade unge og gamle, have Selvsølse nok til at holde sig fra disse Glendiges Selstab. Jeg troede ikke, det var nødvendigt at sige det, men jeg gav kun mine egne Følelser Luft.

Herren har anbetroet os et Arbeide at udfore, og ved hans Hjælp skal det ogsaa ske. Han har skenket os Saliggjorelsens Evangelium, og vi have baaret det til Jordens yderste Egne uden at tigge Andre om Understøttelse. Vi gaae og stole paa Gud. Denne Kirkes Ældster have vandret denne Klode rundt, forladende sig alene paa den Almægtige for dagligt Brod, og han har ogsaa været med dem, saa de ikke have haft behov at buske og stræbe, lyve og stusse for at

loffe Penge fra Folk til deres Missions Fremme.

Vi troe paa de store Sandheder, som Gud haraabnabaret til Menneskeslægtens Frælse. Vi arbeide for at opbygge hans Rige paa Jorden. Den store Elohim er vor Fader, vor Ven, vor Beskytter; vi stole paa ham, thi vi vide, at han vil styre, lede og ordne Alting til Gavn for sit Folk. Vi have Intet foretaget os, uden hvad den Almægtige har beordret, undtagen nogle Enkelte, som have overtrædt og forladt den rette Vej. Vi have agtet vores Kvinder og ønske ikke at have nogen Forbindelse med dem i anden Egenstab end som Hustruer. Vi agte og øre dem, vi elste dem og ville holde fast ved dem i Tid og al Evighed. (Forsamlingen raabte Amen!)

Nogle stakkels Apostater ryste maaſſe i Knærne, naar nogle Folk nede i Staterne fortalte dem hvad der vil ramme os, og i deres Frygt bryde de maasle deres Bagter med Gud og forsage deres Hustruer. Vi nængtes ikke for disse Trusler; vi have lært at bygge paa Je-hovah; vi ville ikke forsage dem, Gud har givet os, men vi ville værne om dem i al Evighed. Det er vor Menning. Jeg har ingen Bagter at bryde, ingen Kvinder at forlade. Dette Folks Gud er min Gud, deres Religion er min Religion; hvor de gaac hen, haaber jeg at følge med; hvor de leve, venter jeg at leve, hvor de døe, vil jeg begraves. Jeg ønsker at være med dem i Tid og Evighed. Jeg troer ikke paa den fæltiske Verdens Gud, ei heller paa dens Himmel eller paa nogen af Sekternes forrykte Ideer. Jeg ønsker ikke at komme til „en Himmel udenfor Tid og Rum.“ Jeg ønsker ikke at dyrke en Gud „uden Legeme, Dele og Lidenstaber.“ Jeg har ingen Wrefrygt for en saadan Gud.

Lad dem dykke ham, lad dem gaae til deres egen Himmel, men lad os i Fred.

Jeg skal sige Eder, hvad der tilkommer os som Sidste-Dages Hellige: at leve efter vor Religion, at holde Guds Besalinger og bevare os lydste. Besat Eder ikke med de Vederstygglegheder, som ildeſindede og fordærvede Mennesker have indført i vor Stad; fjern Eder fra det Urene; lad de Ugudelige beholde deres Besmittelse for sig selv. Gaa ikke til deres Baller, Selſtaber, Koncerter osv.; de fortjene ikke Eders Omgang. Vi leve i en renere Atmosphære, vi indaande en renere Luft, vi dyrke en anden Gud, vi have en anden Tro — en, som er liberal nok til at forunde alle Mennesker Ret til at tænke, tale og handle frit, men vi ville ikke tage Deel i Andreſ Daarligheder og Skændsel.

Det er sorgeligt, at Saadant er blevet indført i vor By, og at Dommere og Øvrighedspersoner arbeide paa at udbrede Last og Bancre iblandt os, men lad os holde os langt fjernet fra det Onde. Lad os holde fast ved vor hellige Religion og ydmyge os for Gud og bede ham at bevare os rene, hellige og lydste. Glem aldrig Eders Bonner, vær trofaste mod Gud og mod hverandre, og hans Befsignelser ville visseligen ikke udeblive; da skal ingen Magt, hverken paa Jorden eller i Helvede, gjøre Eder Fortræd. Det er vor Pligt at hjælle Gud, det er vor Pligt at tage vare paa de Hellige, og han vil sige til alle Magter, der stille sig mod os til Kamp: Saalangt og ikke længere!

Vi ere i Guds Haand, vore Æjender ligesaa, alle Mennesker ere i den Almægtiges Haand. Han vil vide at værne om de Næfærdige, og Israel skal til sidst seire, dersor behøve vi ikke at nængtes over hvad denne eller hin vil gjøre. Ingen kan gjøre mere end hvad

Gud vil tillade. Den Gud, vi tjene, er ikke død; han lever endnu, han hører sine Ejeneres Bonner, og han vil befrie dem til Glæde for al Israel. Sandheden vil seire, Guds Rige ruller uständelig fremad, og hans Hensigter fuldbyrdes. Jehovahs Arm er udrakt til Frelse for hans Folk, og de Ugudelige skulle nok fornemme hans Mandat: „Nor ikke ved mine Salvede, gør mine Profeter intet Dødt.“ (Ps. 105, 15.)

Herren bølsgive Israel! Vær ikke bange, mine Søstrende, thi Gud staar paa Sandhedens Side og vil bevare sit Folk. Om Andre ville bryde Landets Love, vi ville overholde dem; om Andre ville træde dem under Fodder, vi ville værne om dem. Om vi varer i Rusland, vilde vi tilegne os al den Frihed, man vilde indromme os, og det samme ville vi gjøre her. Vi ville modtage hvad der stjenkes os, og Resten ville vi kæmpe for Dag for Dag, indtil Hæder, Ere og Sandhed kan løfte sit Hoved op for al Verden, ja indtil alle, der elste Sandhed og Ret, Frihed og Lighed og ethvert godt og rent Princip, blive opføiede og de Ugudelige fortrængte.

Dette er Malet, vi have sat os, og vi ville kæmpe for det saalænge vi leve, og ville indprente vores Born at kæmpe for det efter os. Vil Andre spille Tyrannens Rolle, ville de ogsaa faae en Tyrans Endeligt. Det gjælder for os at holde Guds Befalinger, og om vi gjør saa, behøve vi derfor ikke at bryde

Landets Love. Vi leve efter en højere og helligere Lov, lad os dersvær ogsaa bevæge os i en højere Atmosfære, og lad vores fordærvede Plageaander leve, som dem tykkes bedst. Vi have ikke isinde af opgive disse Dale; Ingen kan beroeve os dem. De have lagt store Planer, men de ville kun udrette grumme lidt. Vi kunne nok holde det ud. Dog vilde jeg hellere blive plyndret end plyndre Andre; jeg vilde hellere stjæles fra end selv være Tyv; jeg vilde hellere blive undertrykt end være en Undertrykker; jeg vilde hellere lide Uret end gjøre Uret. Kunne de forsøge at forurette os, vi kunne sagtens taale det, som det sommer sig ødele Mænd og Kvinder.

Jeg er glad ved at see, at der er lidt Mod i vores Søstre, og at de tor udtales deres Mening frit. Jeg lider ikke at see Folk snige sig omkring med hængende Hoved og see sig sig angstelig omkring ved hver lille vind, som blæser. Alt vil ende godt for os, frygt ikke. Vi ville leve saa højt over Zions Fjender, at de aldrig kunne nære os, og deres Skjænsel vil blive saa aabenlyst, at den vil blive forkyndt fra Huus-toppene, og Enhver vil foragte dem, som vi gjør det paa denne Dag.

Maa Gud hjælpe os til at gjøre hvad som er ret, og maae vi altid være trofaste i at holde Guds Bud er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Opsøge privat Meddelelse fra Eldste William Clayton i Salt Lake City, der kommermen Uenighed i „Ringens“, idet Mr. Bates har forladt den og i Washington arbeider paa at faae Dommer Mc Kean affrediget.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

Præsident Brigham Youngs Bedstefader var Joseph Young; han var Læge under den saakkaldte trans-indianiske Krig og blev dræbt ved et Ulykkestilfælde i Aaret 1769. Hans Son John Young (Præsident Youngs Fader) blev født den 7de Maris 1763 i Hopkinton, Massachusetts. Da han var sexten Aar gammel, traadte han ind i Revolutionsarmeen og tjente under General Washington. Han tog Deel i flere Felttog, og i en Alder af 22 Aar (1785) ægtede han Nabby Howe, der blev Moder til elleve Børn, hvis Navne efter Alderen var Nancy, Fanny, Rhoda, John, Nabby, Susanna, Joseph, Phineas Howe, Brigham, Louise og Lorenzo Dow. I Januar 1801 flyttede hele Familien fra Hopkinton til Whitingham i Vermont, hvor Præsident Brigham Young blev født den 1ste Juni 1801. Her boede de i tre Aar og flyttede derpaa til Sherburn i Staten New York.

Paa den Tid var Landet deromkring saagodt som et Bilognis, og Nybyggerne havde et meget haardt Arbeide med at bryde og dykle Jordens og med at forstasse sig det Fornødne til Livets Op-hold. Man havde ikke saamange Bekvemmeligheder dengang som nu. De i de senere Aar opfundne Maskiner have gjort Undergjerninger med Hensyn til Forarbejdelsen og Billigheden af Artikler, som selv de Ubemidlede nyde godt af nu. Et nyt Land er en Nybyggers Liv selv i vore Dage høist besværligt, og ofte lider han og hans Familie ligesrem Nod, og dette var end mere Tilfælde i Præsident Youngs Barndom. Dengang var der ingen Jernbaner, ingen Telegraffer,

ingen hurtig Kommunikation mellem Landdistrikterne og Byerne. Man havde ikke andet end Heste eller Øyer til Besorbring fra Sted til Sted, hvad Folket i Utah ogsaa har maattet benytte, indtil Jernbanen fornødig blev færdig. Penge var det ogsaa knapt med. Præsident Youngs Fader var Landmand og maatte arbeide haardt tilsigemed sin Familie, og ofte led de Nod.

Da Præsident Young var sjorten Aar gammel, mistede han sin Moder, der døde 11te Juni 1815. To Aar efter denne sorgelige Begivenhed flyttede hans Fader til Byen Tyrone i samme Stat, og i Aaret 1817 ægtede han her Enken Hanna Brown, der fødte ham en Son Edward den 30te Juli 1823.

I Aaret 1827 flyttede hans Fader til Mendon, ogsaa i Staten New York, hvorhen flere af Familien fulgte ham. Han levede i den Egn, da Evangeliet første Gang naaede hans Dre. Han hørte Evangeliet blive prædiket af Eldsterne Gleazer Miller og Elial Strong i Aaret 1831, og i April Maaned det paa-sigende Aar gik han med sine Sønner Joseph og Phineas til Columbia i Pennsylvaniaen, hvor der fandtes en Green af Kirken. De ønskede at undersøge dens Principer noiere samt at see de Hellige. Saa tilfredse vare de med hvad de hørte om Evangeliet, at de blevet døbte og indlemmede i Kirken, inden de reiste hjem igjen.

Bed at gjennemlæse denne Families Historie vil man snart blive overbevist om, at alle dens Medlemmer var retfindige og sandhedselskende Folk og meget modtagelige for Guds Lands Ind-

flydelse. Der findes mange Familier, af hvilke flere af deres Medlemmer have sluttet sig til denne Kirke; men det var sørdeles mærkeligt i Kirkens første Dage, at en stor Families samtlige Medlemmer blevet Sidste-Dages Hellige. Der var saaledes Faderen, Moderen, sex Sønner og fem Døtre samt Svigerønner og Svigerdøtre, hvilke alle beredvilligt an- nammede Kristi Evangelium, da det tydeligt og klart blev fremlagt for dem, og de forbleve alle trofaste i deres Pagt. Hvor kan man finde et lignende Tilfælde i Kirkens første Dage? Det maa have været en stor Glæde for Faderen at op leve Evangeliets Forkyndelse i dets Reen- hed og Fylde af inspirered Mænd, men hvormeget maatte ikke denne Glæde for- øges ved at see sine Børns Willighed til at følge hans Exempel, at indlemmes i den eneste sande og levende Kirke paa Jordens.

I Æfteraaret 1833 flyttede Fader Young til Kirtland i Ohio, der var et af Indsamlingsstederne for de Hellige dengang. Det paafølgende Aar blev han ordineret til Patriark af Profeten Joseph Smith og var saaledes den første Mand, som indehavde dette Embede i denne Uddeling. I Året 1838 reiste han fra Kirtland til Missouri og hvi- lede ikke, for han naaede Byen Fayette i Missouri. Her fandt han sig snart om- given af Militsen under General Clarks Kommando. Man kaldte det Milits, men det var i Grunden blot en væbnet Pøbel, hvis Handlinger bestod i aaben- lyse Lovbrud. Natten efter hans Ankomst til Fayette marscherede denne Milits til Far West, de Helliges fornemste By den- gang. Næste Dag fortsatte han sin Reise, men da han kom til Old Char- ton, fandt han Færgestedet bevogtet af en Afdeling Soldater, som General Clark

havde posteret der, og han maatte derfor vende tilbage til Illinois. Paa Veien blev han ofte antastet af saakaldte Trop- per, som svore paa; at hvis de vidste, han og hans Folge var Mormoner, skulle de oieblælig dræbes.

I Columbia i Missouri fandt han, at General Gaines var bestiget med at danne et Kompagni, der skulle for- stærke General Clark i at udrydde de Hellige, og en af hans Sonnesønner Evan M. Greene anmodede Generalen om et Pas til uantastet at forlade Sta- ten med sit Folge og gjorde ham tillige opmærksom paa, at hans Bedstefader, en Veteran fra Uafhængighedskrigen, var iblandt dem. Saadan en Unmodning burde have vækket Sympathi og staffet ham den ønskede Beskyttelse; men nei, i Pøbelhærsøreres Bryst findes hverken Patriotisme eller Taknemlighed. Hvad brod de sig om Alder, Erfaring eller Tro- stab i Kampen for Fædrelandet? De satte selv ikke Pris paa Friheden eller noget af de Goder, som Uafhængigheds- krigen havde affødet, ellers vilde de ikke have søgt at børve deres Medborgere Netten til at dyrke Gud efter deres Sam- vittigheds Bydende; dersor valte Synet af den gamle Veteran heller ingen Deel- tagelse, endhjont han kun bad om Fri- hed til uhindret at reise, hvorhen han vilde i det Land, for hvilket han havde bovet sit Liv, og som han havde bidraget Sit til at forstaffe en fri Forfatning.

Den Vogn, de hørte i, var af den Konstruktion, som dengang var alminde- lig i de østlige Stater. Næsten alle de Hellige, som kom dertil Staten, bragte i Almindelighed med sig saadanne „østlige“ Vogne, der vare endeele forskellige fra dem, som dengang brugtes i Missouri. Østede for at beskytte dem forlangte Ge- neral Gaines, at de skulle bytte Vogn med ham eller ogsaa forsætte Reisen til-

hest; i begge disse Tilfælde kunde de reise uhindret. Hvis de ikke vilde gaae ind herpaa, kunde de intet Pas faae.

At reise tilhest ved Vintertid kunde der slet ikke være Tale om; der var alt-saa ikke andet at gjøre end at lade ham faae Vognen. Den, de sit i Bytte, var en gammel en, men den gjorde dog sin Nyttie, thi uagtet de mødte mange Kom-pagnier af Pøbelmilitisen paa Veien, var der Ingen, der saameget som talte til dem.

Fader Young flyttede derpaa til Morgan County, Illinois, og i Aaret 1839 besøgte han sine Børn i Quincy, hvor de havde nedsat sig efter deres Uddrivelse fra Missouri. Her døde han den 12te Oktober samme Aar, 77 Aar gammel. Uagtet han var godt tilaars, vilde han udentvibr funnet leve endnu adskillige Aar, havde han ikke daet saameget under Forfølgelserne i Missouri.

Missouri-Autoriteternes Førd var vel stillet til jat udlukke Attraen til at leve i en saadan Mands Bryst. I sin Ungdom havde han som Frivillig læmvet for sit Lands Besvrelse fra Trældom; men hvad Gavn havde han af sine Øffere og Lidelser, naar hverken han eller hans Børn kunde nyde godt af den Frihed, for hvilken han havde lidt?

Med redebon Haand havde han og hans Hammerater hjulpet til at grunde en Republik, hvor alle Mennesker skulle have lige Rettigheder. Med Stolthed og Glæde havde han været Bidne til dens Vægt, men hvor stor Forandring var ikke steet endog i hans egen Levetid! Missouris Gouvernor, Dommere, Embedsmænd og Milits havde trampet al Lov og Ret under Fodder og uden Marsch drevet frie Mænd i Landshytghed; og hvad der var endnu værre: hele Nationen saae gjennem Fingre med disse Forbrydelser, og dens høieste Embedsmand, Præsidenten, erklærede, at han kunde ikke slæffe dem nogen Op-reisning. I sin varmtførende patriotiske Sjæl kunde Fader Young ikke andet end føle, at Amerikas Glorie var verdunstet, at dets Frihed var kvalt i sit eget Tempel af dem, hvis Pligt det fornemlig var at vørne om den.

Idet Profeten Joseph hentyder til Fader Youngs Død, siger han: „Han døde som Martyr for Kristi Tro, thi hans Død bevirkedes ved hans Lidelser under hin Tids grusomme Forfølgelser.“ Han vil udentvibr arve Marthrernes Krone.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Om Netvæsenet i Utah.

En Korrespondent i Washington striver til „New York Tribune“ Følgende: „De Forenede Staters Distrikts Attorney i Utah, Mr. Bates, opholder sig for Dieblifiket her i Byen for at raadfore sig med Præsident Grant og Attorney General Akerman med Hensyn til Processeen mod Mormonerne. Mr. Bates foreslaaer at løse Polygamisprøgsmålet paa følgende Maade: Attorney General bør give Ordre til, at alle Klager mod Mormonerne for „ukydst og bellystigt Levnet“ til-

bagefaldes og at alle Søgsmaal for hidtidigt Polygami hæves, imod at alle polygamiske Mægteslæber herefter blive straffede. Processerne i Anledningen af Mordene mener han bør fortsættes. Han ønsker tillige, at Kongressen uopholdelig skalde vedtage en Lov, hvorved Bøgerne i Utah faae Ret til at appellere fra Høiesteret i Utah til Høiesteret i de Forenede Stater.

Men Korrespondenten troer, at Mr. Bates's Forstlag kun ville have meget lidt Virkning paa Regjeringen af følgende Grunde. Der findes ingen Lov, som forpligter de Forenede Stater til al betale Omkostningerne ved kriminelle Sager i Territorierne. Udgifterne ved Utah-Processerne beløbe sig allerede til 20,000 Dollars, som Finantsministeren negter at udrede, fordi de ere gjorte uden Bemyndigelse. Udgifterne til Grandjurher, Bidner og lignende maae dækkes af Territorial-Regjeringen, da man maa antage, at Folket i et Territorium er villigt til at betale saadanne Udgifter for at vørne om Loven; men i det foreliggende Tilfælde understøtter ikke Folket Processen, og dersor kan den ikke fremmes videre, medmindre Kongressen bevilger Penge i dette Dåmed.

Før at vore Læsere bedre kunne fatte Gangen i Sagen, ville vi tilfoie følgende Bemærkninger fra „Deseret News“. Da de forskellige Netter i Utah blev organiserede og indrettede efter Territoriets Love, hørte vi aldrig om nogen Vanstelighed med Hensyn til Justitsens Udgifter. Saavidt vi forstaae, forholder Sagen sig saaledes: de Forenede Staters Skatkammer betaler for alle juridiske Forretninger, der vedrøre Unionen, naar disse i gyldig Form udføres af Unionens Embedsmænd; og Territoriets Kasse betaler for alle Territorial-Forretninger, naar disse udføres af Unionens og Territoriets Embedsmænd, som Loven foresticer. Men Unionsdommerne i Utah tilside sætte alle Territorial-Embedsmænd i Distriktsretterne, ja tilside sætte endog den Embedsmand, som ifølge Territoriets Love skal betale Netsudgifterne. Saaledes kan Territoriet altsaa ikke lovligt betale for Forretninger, udførte af Distriktsretterne i aaben Krænkelse af Territoriets Love. Disse Vansteligheder skrive sig ene og alene fra den egenmægtige Maade, hvorpaa Unionsembedsmændene i deres usommelige Hastværk have søgt at faae visse Personer domfældte, og have fun sig selv at takke for den ubehagelige og latterlige Knibe, hvori de nu befinde sig. Det er umulig for nogen rettænkende Mand at ynke dem.

Den liggivende Forsamling i Salt Lake City har i Januar Maaned vedtaget, at der vælges et hundrede og fire Mand fra Utahs forskellige Egne, som snarest mulig skulle møde tilsammen i en Konvention for at forfatte en Grundlov for Staten Deseret og foretage andre fornødne Skridt med Hensyn til Utahs Optagelse i Unionen som Stat, hvorom Ansøgning skal indgives til Regjeringen i Washington. Vi have bragt i Erfaring, at Kongressen er villig til at modtage og droste elhvert Forstlag, der maatte komme fra de Sidste-Dages Hellige, vedrørende deres forståede Uafhængighed. I denne Anledning ytrer „Salt Lake Herald“ af 1de Januar: Vi have ikke sagt meget om Utahs Optagelse, fordi vi ønsede, at hele Folket selv skalde sig derom, og det glæder os derfor, at vor liggivende Forsamling har taget forberedende Skridt i denne Henseende. Vi have hørt nogle Mænds Argumenter, hvorfor Utah ikke burde optages som Stat, og et af de for-

fornemste er, at Mormonerne, som udgjøre Fleertallet af Befolkningen, saa vilde faae al Kontrol over den nye Stat. Et prægtigt Argument! De pyatte om Ne^r publikanisme, om amerikanse Borgeres Rettigheder og om liberale Institutioner, og dog tage de ikke i Betænkning at ville børøve hundrede tusind loyale Mennester enhver Ret til Selvstændighed og Selvregering, men vilde gjerne gjøre dem afhængige af nogle saa hundrede af Folkets svorne Fjender. Thi lad al Verden vide, at Majoriteten af Ikke-Mormonerne i Utah er gunstig stemt for dette Territoriums Optagelse som Stat. Men hvem ere Mormonerne? og hvad ere de? Efter at de have gjort Utah til, hvad det er, efterat de have udforsket og aabnet Hjertet af Amerika, efterat have gjort et Vidunder for sig selv og hele Nationen, hvilket vælker hele den civiliserede Verdens Beundring, komme disse saa Opponenter frem og onste at børøve os alle de Rettigheder, som en republikansk Regierung garanterer os, for at de selv kunne spille Tyranner over et frit og oplyst Folk. Forsængelig Vergjerrighed og fræk Selvforgudelse kan vel neppe drives videre. I deres Indbildshed, Storhed og overvættet Viisdom synes de at troe, at ingen Andre end de kunne regjere Utah, og ikke Utah alene, men hele Amerika, ja al Verden om de_t skulde være. „De ere de Rette, og al Viisdom vil uddøe med dem,” synes at være deres Valgsprog; men vi tillade os i al Beskedenhed at være af en anden Mening, og besynderlig nok, hele Folket synes at være af samme mærkværdige Mening som vi.

Fortidens og Nutidens Forfolgelser.

Af Eldste Robert Beauchamp i Australien.

(fra „Millennial Star.”)

Efterat have fuldendt Gjennemlæsningen af „Deseret News“ og andre amerikanske Aviser, der gaae til 8de Oktober 1871, føler jeg mig tilskyndet til at nedskrive nogle af de Tanker, som der ved ere vækkede i mit Sind.

Gud forsøger Vidnesbyrdenes Antal Dag for Dag, saa at ethvert oprigtigt og sandhedsljærligt Menneske kan overbevises om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er den eneste sande og af Gud anerkendte Kirke paa Jorden. I forrige Dage blev hans Kirke uophorlig forfulgt, indtil Gud tog den bort fra Jorden. Kristus sagde til sine Disciple, at de skalde forfolges og hades

af alle Mennester, fremføres for Raadene, Kongerne, Fyrsterne osv., men, tilføjer han, frygt ikke for dem, der slaae Legemet ihjel, og i hvis Magt det ikke staer at skade Sjælen, og derefter lover han dem en Gjengjældelsesdag. Apostolerne forhundte den samme Øre: Enhver, som vil leve gudeligen i Kristo Jesu, skulde forfolges.

Hvem blev nu de Fortse-Dages Hellige forfulgte af? Af alle Nationer, med hvem de kom i Berørelse, men først og fremmest af det mest religiøse Folk, som levede, nemlig Søerne, der gjorde sig til af, at de havde Skifterne, og hvis Missionærvirksomhed strakte sig over

Land og Hav; men de forfæstede ny Aabenbaring, og iblandt dem var det fornemlig Upperstepræsterne, de Skrifte-kloge og de religioseste af alle Sektører, nemlig Farisaerne, som var de bitterste.

Man seer ogsaa, at alle tidligere Forfølgelser blev foranstaltede under Skin af Lovens Sanktion. Saaledes blev Jesus forhort af den borgelige Øvrighed, men domsældt som Folge af religiøs Skinhellighed og Intolerance. Mange stammelige Klager fremsortes mod ham, og faste Bidner bekræftede ved Ged hvilkenom helst Løgn for at saae ham straffet; men Goderne sagde naturligvis, at han var blevet forhort og dømt af en retsædigt Domstol og straffet overensstemmende med Lov og Ret.

Stephanus blev ligeledes bragt frem for Raadet, og faste Bidner svor imod ham, men da de ikke kunde modsig hans kraeftige Argumenter, stenede de ham til-dode. Saaledes gif det med Enhver, der vilde leve gudeligen i Kristo Jesu, og saaledes er det endnu. Som det var med de første Dages Hellige, saa er det med disse Dages Hellige, kun med den Forstjel, at vi leve i en civiliseret Tids-alder. De Første-Dages Hellige var ikke saa begunstigede som vi, at der forfæstedes nye Love specielt i det Niemed at fælde dem, ei heller var de velsignede med pakkede Turher, der valgtes med udsgåt Omhu blandt deres bitterste Fjender; dette er Goder, som ere blevne de Sidste-Dages Hellige forbeholdte i det nittende Aarhundrede. Heller ikke lader det til, at hin Tids Dommere være ørgjerrige nok til at saae deres Navne op-bevarede for kommende Slægter som leiede Nedstaber for en elendig „Ring“. Pilatus, Gamaliel, Feliz, Agrippa osv. varer hederlige Mænd, retsædige Dommere og retstafne Fortolkere af de exi-

sterende Love, naar de sammenlignes med Mc Kean og hans Eige.

Hvo er det, som ikke kan see Ligheden mellem Fortidens og Nutidens Forfølgelse, naar man ørligt sammenligner de første Dages Helliges Tro, Liv og Skæbne med de sidste Dages Helliges? Saa stor er Ligheden, at man godt kunde troe, at hele denne Generation er blevet flyttet næsten nitten hundrede Aar tilbage i Tiden, og at vi nu leve i de Dage, hvorom det nye Testamente beretter, eller noiere betegnet, den Deel af samme, som kaldes Aposternes Gjerninger.

Fortidens Hellige troede paa ny Aabenbaring og bleve forfulgte deraf. Deres Forfølgere troede ikke paa fortsat Aabenbaring, men forfæstede den, uagtet de foregav at troe paa Aabenbaringen, der var givne for Aarhundreder siden til en anden Generation. De sagde: vi have Moses og Profeterne. De forskod Guds Ord, der løb til dem selv, ved at forfæste ny Aabenbaring og forfulge dem, der var sendte fra Gud for at advare dem; men en frygtelig Gjengjældelse har ramt dem deraf, og Folgerne deraf have gaet i Arv til deres Born og Børnebørn indtil vores Dage.

De Sidste-Dages Hellige troe paa ny Aabenbaring og blive deraf forfulgte, hvad der har været tilfælde hele Tiden fra den Dag, deres Kirke blev organiseret. Deres Forfølgere forfæste ny Aabenbaring, uagtet de præstaae, at de troe paa de Aabenbaringer, de Første-Dages Hellige modtog, hvilke igjen bleve forfulgte af de res Samtid, fordi de troede paa samme.

Hvis nu samme Aarsag fremkalder samme Virkning, kan man saa ikke med Sikkerhed vente, at Nutidens Forfølgere ville blive ramte af en ligesaa frygtelig Gjengjældelse som Fortidens? og vil

Straffen ikke foroplante sig til deres Born og Børneborn?

Jeg ved, at Nutidens Forsølgere sige: vi troe ikke, at I ere Guds Hellige, men bespottende Esterabere! Isærne og Rømerne troede ligesaa om Fortidens Hellige. Jesus blev kaldt en uforstammet Gudsbespotter, og hans Disciple blev ofte kaldte nogle ubidende, forsørte Daarer og undertiden gudsforgaade Bedragere. Men hvad gjør det. Jesus lovede alle de, der holde hans Besalinger, at de skulle faae et Bidnesbyrd for sig selv, om Lærdommen var af Gud eller ikke, og de forrige Dages Hellige bære det Bidnesbyrd, at de, som Folge af at have adlydt Guds Villie, viste med en uroførlig Fasthed, at Lærdommen var af ham, og de Sidste-Dages Hellige bære det samme Bidnesbyrd. Der er altsaa ligesaa lidt Undskyldning for Nutidens Forsølgere, som det var for hin Tids.

Bore hjælper fortælle os, at vi ikke blive forfulgte for vor Religions Skyld, men for vort Polygami. Dette er et taabeligt Paastud. I sytten Aar (ira 1830 til 1847) maatte de Sidste-Dages Hellige døie de grusomste Forsølgelser, hvilke aldeles ikke vare begrundede i Polygami. Bore Forsølgere have rimeligvis en dunkel Anelse om, at deres Navne ville indtage en uværdig Plads i Verdenshistorien som Folge af deres Misgjerninger og Uhæderlighed, og føge derfor at skjule deres sande Motiver — Had og Novlyst — under en mindre uæd Masse.

Jesus sagde engang, at Mange skulle komme fra Østen og Vesten, Syden og Norden og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Guds Rige. Alle disse, som Frelseren her hentyder til, kunne viselig ikke have ret meget imod Poly-

gami, og for at bevare Freden og Enigheden i Guds Rige vil jeg af min ganste Sjæl haabe, at Dr. Newman, Cul-lom, Craigen, Grant, Mc Kean og hans „Ring“ aldrig maae komme der, thi om disse Herrer skulle komme der, vilde de aldrig slæe sig tiltaals, for de havde saaet en Lov mod Polygami vedtaget; dernæst vilde de sende Newman asssted for at omvende Abraham og Jakob og overtale dem til at give slip paa alle deres Hustruer, og hvis det ikke hjalp, vilde de sende Mc Kean med det Hverv at smide Patriarkerne ud af Guds Rige og berøve dem deres Ere. Ja, hvis disse Herrer ikke vilde gjøre saaledes, om de kunde, maa der foregaae en stor Forandring med dem til det Bedre, og det samme maa blive Tilsælde med Enhver, der kommer fra Jordens fjerneste Egne, for han kan faae Plads blandt Polygamisterne i Guds Rige. De maae fødes paany af Vand og Aand; de maae omvende sig fra deres Synder og Forsølgelser og blive døbte til Syndsforladelse og derefter faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand og derefter leve ved fortsat Abenbaring. Da først ville de forsætte at sætte Pris paa Dmgangen med Abraham, Isak, Jakob og alle de gode gamle Polygamister, gennem hvem alle Slægter paa Jorden skulle velsignes. Istedsfor at optræde som Forsølgere, vilde de da glæde sig ved at blive forfulgte for Sandhedens Skyld, og de vilde ansee det som en Ere at blive talte iblandt den store Skare, som Johannes faae i sit herlige Syn, da han som Fange sad paa Den Patmos — den store Skare, der var kommen ud af den stor Trængsel.

Maatte denne Forandring komme over dem snart!

Korrespondance.

Amerika.

Coalville, Utah, den 16de
Januar 1872.

Præsident A. Peterson.
Ækære Broder.

Deres Ære af 13de Novbr. har jeg rigtig modtaget og læst dets Indhold med Fornsielse. „Stjernen“ kommer og saa regelmæssig, og det glæder mig meget at læse den.

Hentydningen til Deres Keiser i de forskjellige Konferencer vakte mange behagelige Grindringer fra den tid jeg selv var paa Mission i Skandinavien, og det glæder mig i Sandhed at høre om de Helliges Trofasthed og Verkets Fremgang.

Trots de mange Anslag og Planer, vore Fjender have lagt for at forulempe Guds Ejendomme, aander alting Fred og Tryghed herhjemme for Nærvarende. Der synes at være indtraadt et Bindstille i Fjendtlighederne, og alle Processer ere udsatte til Marts Termin. En af de vigtigste Varsager til denne Opfættelse, nu da Præsident Young befinder sig midt i Salt Lake City, er den, at vore Modstandere ikke have fundet den Sympathi og Understøttelse i den offentlige Mening, som de regnede paa. Alt hvad de hidindtil have udrettet, har gjort dette Folk mere Gavn end Slade. De have bortryddet meget af Nationens Fordom mod os og opvækket Venner og Førsværere, hvor vi for ingen havde, ja de have ved deres Opposition hendraget Øffentlighedens Opmærksomhed paa os i langt større Grad end vore Eldester havde været ifstænd til.

Seg er nylig kommen tilbage fra en Missionstour gjennem de sydlige Settlementer, hvor jeg har haft den For-

noelse at træffe sammen med mange af de skandinaviske Sødfende. Det glæder mig at kunne bevidne, at de stide stadig fremad og leve efter deres Religion. De fleste af dem have forstillet sig komfortable Hjem og have tilstrækkelig af Livets Fornodenheder. Ifstedfor at føle sig cengstede over de truende Skyer, føle de sig twertimod tilskyndede til at være mere trofaste og enige i at holde Guds Beslutninger.

Skandinaverne ere ved deres Flid og Noisomhed næsten bedre stikkede til at bane sig Vej i timelig Henseende end andre Nationaliteter, og kunne lettere erhverve sig Livets Fornodenheder i et nyt Land, hvor saamange Banskeligheder maae overvindes. Alle de, jeg besøgte, syntes at være fuldkommen tilfredse i deres nye Hjem.

Vi afholdt Førsamlinger i de allersleste Settlementer, og iblandt andre Ting glemte vi ikke at tale de fattige Helliges Sag, hvilke endnu ere tilbage i de gamle Lande. Vi fildrede deres trange Kaar og paalagde Sødfende her indstændigt at gjøre, hvad de formaae for deres Slægtinges, Venner og Landsmænds Udfrielse og hjælpe dem at komme til Zion, hvor de kunne blive delagtige i de Belsignalser og Goder, vi nyde. Eldste Peter Madsen fra Probe ledsgede mig, og jeg er overthydet om, at vort Arbeide vil bare god Frugt, i Særdeleshed med Hensyn til de Fattiges Indsamling. Der viste sig stor Interesse blandt Befolkningen for denne vigtige Sag, og Brodre blevne bestikkede i Settlementerne til at indsamle Bidrag for enten at sende samme til Dem eller direkte til vedkommende Emigranter.

Seg tilbragte Julen hos Deres Fa-

milie i Ephraim og havde en meget behagelig Tid der; alle vare rasse og tilfredse, og Deres Sonner syntes at varetage Forretningernes Tary med Omhu under Deres Fraværelse.

Om nogle Dage foretager jeg en Tour gjennem de nordlige Settlementer.

Med venlig Hilsen til Dem og Brodrene og alle de Hellige i Skandinavien forbliver jeg Deres Broder i Pagten

W. W. Cluff.

Sverrig.

Malmö 24de Febr. 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Min Reise fra Kjøbenhavn til Malmö løb meget heldig af, endstjordt der rasede en frygtelig Storm. Dagen efter min Hjemkomst havde jeg en Sammensomst med Brodrene; de vare alle glade og tilfredse med deres Missioner og vare villsige til at reise hvorsomhelst jeg vilde sende dem, selv om det var til Utah! Regnstabber og Rapporter aflagdes i tilborlig Orden og en god Aand hvilede over Församlingen. Der blev ikke foretaget nogen stor Omhytning af Missionærerne, men en betydelig Forandring har fundet Sted hos Befolkningen siden sidste Konference. I flere Egne, hvor Folket den gang var dødt og ligegyldigt, begynder man nu at lytte med sterre Interesse paa Evangeliet og mange Huse tilbydes Brodrene til Aftoldelse af Församlinger. Geistligheden arbeider nok derimod, men deres Bestræbelser have ikke stort at betyde.

I Blekinge, hvor der for tre Maaneder siden herstede Fred og Orden allevegne, er der nu udbrudt en heftig Forfølgelse. Brodrene have flere Gange faaet deres Församlinger opbrudte og ere

blevne truede med Knive og Pistoler, men ere i Regel undslupne istadte; kun Enkelte, hvoriblandt ogsaa nogle Sostre, have faaet alvorlig Brygl. Ja Urostisterne vare frælle nok til at raabe, at de ikke frygtede for nogen Straf, da de vare anmodede om at gøre disse Optoier af Folk, som havde det i sin Magt at hjælpe dem ud af mulige Forlegenheder. Men vi ere ikke forsagte, thi vi vide af gammel Erfaring, at hvor Forfølgelse uttrer sig, vil Opvækelse vise sig paa samme Tid, og vi have det bedste Haab om, at mange gode oprigtige Sjæle i disse Egne ville snarlig annanume det Budstab, som ene og alene er i stand til at frelse Menneskene i Guds Rige, trods al Verdens Benegtsel og Modstand.

Hvad mig selv angaaer, føler jeg mig lykkelig ved at kunne virke blandt dette Folk, og Brodrene ere ogsaa flittige og nidfædre i alt hvad som godt er.

De hilses paa det Kjærligste i Forening med Brodrene paa Kontoret fra Deres Broder i Evangeliet

Paul Dehlin.

Stockholm, den 22de Febr.

1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Herved sender jeg Dem Rapporter og Regnstabber for 1ste Kvartal og haaber, de ville fremkomme i rette Tid. Som De kan see af den statistiske Rapport, have vi ikke døbt ret mange i de forløbne tre Maaneder, men Udsigterne til Evangeliets Fremgang ere lovende. Der er mange gode Mennesker her oppe i disse nordlige Egne, som udentvil med Tiden ville slutte Pagt med Herren vor Gud.

Alt er vel med os her i Stockholm;

Fred og Glæde hersker mellem de Hellige; der er ingen Sygdom iblandt dem, og vores Førsamlinger ere godt besøgte.

Br. A. P. Sønderborg er fortiden paa et Besøg hos os; han kom hertil for nogle Dage siden, har god Helsbred og soler sig tilfreds; han sender en venlig Hilsen.

„Stjernen“ ankom igaar; vi længes altid meget efter den, og den læses med Interesse af de Hellige og nogle af vore Venner.

Behag at sende mig de rekvirerede Bøger snarest mulig.

De hilses paa det Bedste fra Brodrene og

Deres i Pagten forbundne
Eric Petersen.

Amerika.

Brooklyn pr. New York,
den 5te Febr. 1872.

Præsident E. Petersen.

Ejere Broder.

Endstjondt vi ere personlig ubehjælde med hinanden, soler jeg dog, vi ere forbundne ved Evangeliet, vi have annammet. Jeg er Dem taknemlig for „Stjernens“ regelmæssige Komme, og De kan troe, den er en hær Gjæst iblandt os.

Med Deres Tilladelse vil jeg give Dem en lille Skildring af vores Forhold her. Der boer omtrent en 15 standavisste Hellige her i Brooklyn, der er beliggende paa den østlige Side af Hudson-Floden lige overfor Byen New York; de ere alle trofaste i deres Religion og have afleveret deres Flyttebeviser til Forstanderen i Williamsburgs Green, og de komme stiftig til vores Førsamlinger. Der gives ogsaa Nogle, som ere blevne slove i deres Tro og Midkærhed, og som

ikke have villet aflevere deres Flyttebeviser. Det er sorgeligt at see Mænd, som tidligere have gæet paa Mission i Sverrig og været ivrige for at fremme Herrens Gjerning med deres Tid og Evner, blive saa lunkne og ligegeyldige, men de have jo deres frie Willie og maae tage Folgerne, som de engang komme. Vi, som her ere, ønske ved første Lejlighed at reise op til Zion, naar vi blot faae erhvervet os tilstrækkelige Reisepenge.

Godt vilde det være, om ingen af vores standavisste Sødfende behovede at standse i Staterne, thi her er megen Usædshed og Elendighed og Meget, som er egnet til at lokke Folk bort fra Pligtens Sti. I ethvert tilfælde burde aldrig vores unge Søstre standse i Staterne, thi altfor mange Snarer udlegges for Saadanne, og desværre ikke enhver Kvinde har Karakterstyrke nok til at modstå alle de glimrende Træstelser.

I denne Tid er der ondt om Arbeide her; vi have saaledes iblandt os en norsk Broder, som har været uden Arbeide i tre Maaneder, og det værste er, at han har stor Familie i Kristiania, hvem han ingen Penge kan sende.

Der er ligeledes endeal Røre blandt Folket her i denne Tid i Anledning af Pressens mangehaande Artikler om hvad Kongressen bor gjøre ved Utah, hvorom De uidentvivl selv er godt underrettet.

Til Slutning vil jeg sige, at jeg og min Familie befinde os vel haade i timelig og aandelig Henseende og ønske at være trofaste i vores Pagter. Jeg er glad ved alle de Bidnesbyd, som det var mig forundt at afslægge i mit Fædeland Sverrig i et Tidsrum af ti til tolv Aar, uagtet det fæste i megen Ufuldkommenhed, men jeg veed tilige, at det var Principer, som kunne

gjøre Menneskene lykkelige, hvis de blot vilde leve efter dem.

Maa Herren velsigne Dem og alle

de Hellige i Skandinavien, onster Deres Broder i Kristo.

C. J. Cannon.

Blanding.

Tiden gaaer som en stor Volge hen over Verden og drager den ned i Glemmelsens Hav; men over Tiden staar der Magter, som bevare de onde Gjerninger fra Forglemmelse. Enhver ond Tanke; enhver Gjerning, som ovedes for at lue Andre og have sig selv; enhver Nederdrægtighed og lav Bedrift, som knuste Hjerter og bragte Troen paa det Godes Magt til at vakle; ethvert usorsonligt og hødefuldt Ord, der saarede bittert, ja selv det mindste Maalesikl, der borede sig ind i et Medmenneskes Sjæl og tilintetgjorde et Gran af Idem Kjærlighed, som af Naturen var nedlagt deri. Alt dette opbevares af Tiden og dynges sammen til et kæmpemæssigt Bjerg.

Tiden gaaer som en stor Volge hen over Verden og drager den ned i Glemmelsens Hav; men over Tiden staar der Magter, som jrelse de gode Gjerninger fra Undergang. Enhver menneskehjærlig Tanke; enhver Gjerning, som ovedes for at knuse Bold og Despoti; enhver Selvopoffrelse, der blev ydet for at støtte Andre; ethvert sorsonligt Ord til den, som fortryder sin Uret; enhver lille Hjælp eller Haandsækning, som det ene Menneske af et hjærligt Sind yder det andet; ja blot det oprigtige Ønske at ville hjelpe, selv om Evnen ikke svarer til Villien. Alt dette trods Tidens Strom og gaaer aldrig under. (Udvalgt.)

1ste og 2den Paaskedag afholdes Konference i Kjøbenhavn.

In d h o l d.

Side.	Side.	
Tale af Eldste John Taylor	161.	Fortidens og Nutidens Forfolgelser
Vidt af vor Kirkes Historie	166.	170.
Redaktionens Bemærkninger	168.	Korrespondance
		173.
		Blanding
		176.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Drækt hos F. C. Bording.